

עין משפט
נר מצוה

כו א"י פיד מכל' נל
התקדש לנ' (טושיט)
א"י'ם קנא עמי' י'
בטנא וכל' דא עמי' נל'
כז ב' מ' מ' מ' מ' מ'
מ' מ' ה' י' מנא
פסן נ' טושיט יד' י'
עמ' עמי' א' וטושיט
מ' מ' נא עמי' ה'
כח נ' טושיט יד' י'
קנא עמי' נ' טושיט
כ ד' מ' פ' מכל' נל'
מכל' מנא ל' מ' מ'
טושיט יד' י' קנא עמי'
ל א' מ' מ' מ' מ'
מכל' מנא ל' מ' מ'
טושיט יד' י' קנא עמי'
ל ב' ד' מ' מ' מ' מ'
מכל' מנא ל' מ' מ'
טושיט יד' י' קנא עמי'
ל ג' ד' מ' מ' מ' מ'
מכל' מנא ל' מ' מ'
טושיט יד' י' קנא עמי'
ל ד' ד' מ' מ' מ' מ'
מכל' מנא ל' מ' מ'
טושיט יד' י' קנא עמי'
ל ה' ד' מ' מ' מ' מ'
מכל' מנא ל' מ' מ'
טושיט יד' י' קנא עמי'

מוסף רש"י

[illegible]

סב:

לפסות ראשון. בקריאת התורה שקורא ראשון: ולכרך ראשון. ברכת המזון שהוא קודם לכל אדם: וליטול מנה יפה ראשון. אם בנה לחלוק דבר עם ישראל עושה ישראל ממנו שני חלקים שנים ובהם בורר לו חי ושרא ישראל: וכלך וו ארנוטא. סעודה המלך כהן שהלך ממקום למקום. ארנוטא בלשון יוון סעודה. לשון אחר שזמפות שיש לו למלך בזהמות דארנוטא לשון שזמפות מדרבתי (ומדרבא) כי ארטן בגול מואב כי שין מואב וכן האמרו: בערבא גורא אלא. עבד לאש שהוא כהן לעובדי האש שעבדו פטורים מכתבא. ולא היו כמדה עובדות כוכבים דמוכחא מילתא דלא אמר הכי אלא לפטורים מכתבא. וכי קאמר גורא מרבנן רבותא קאמר דלפליי גורא מרבנן שכי ליה למימר הכי דהן סבורים לעבודת כוכבים והוא לנו לשמים דרבתינא) ה' אליך אכלה אכלה הוא: אלא. עיר: וזאנא עיר גורא. מכרו לעובדי האש שמיניו את הארץ בנים עובדת

קונם יין פרק שמיני נדרים

לפסוק ראשון. לקרוא בספר תורה: **ולכרד ראשון**. בצרפת המזרחית ובצרפת המזרחית: **ולכרד ראשון**. כשחולק עם אחיו הכהנים (בצלחם השנים (6) מנדה כלו והלך וגו'). מקרה הוא בספר עזרא: **לא ייבנה אכרצא**. איני רוצה ליתן מקם בשביל שאני חכם: **עבדא**

פלונית אזי ואזי רואה ליתן ממך. ונרע.
עוד עובדת כוכבים: **אזל**. עיר: לפני
סור. דליתו קא עבדי מינה זיך
עובדת כוכבים: **לסקק ניטן**. וזמכור
לסקק דמי ולא לעבדת כוכבים:
בזנב. **אמר קונס עשוי עוטס עד**
הקציר. עשיתו לקצור חטין
קאמר ולא קציר שעורים וקציר
שעורים היו מוקדם: **אס כיה כיה**
כשעת הנדר אלע"פ שירד בבקעה אסור
עשיתו לקצור כה: **אמר קונס**
עשוי עוטס עד הגשמים. או שאמר
שאינו עוטס עד שיכר גשמים אסור עד
שחור רביעה שניה דגשמים שמע
שנים: **רביעס שנים**. מפרש בגמרא:
עד שיגיע זמנה **עד רביעה**. אל"פ
זלא ידעה שיש שהגיע זמנה מותר:
אמר קונס עשוי עוטס עד שיפקעו
גשמים אסור עד שלא ניסן כולו דכרי
ר' מאיר. רבי מאיר לטעמיה דאמר
ממכת תענית כפ"ק^ה עד מתי שזאלא
את הגשמים ר"מ אומר עד שלא
ניסן רבי יהודה אומר עד שיעבור
הפסח ומו' לא: **גב' מחלוקת דאמר**
הגשמים. דמר כמר עד זמנה ומר
כמר עד שחור: **אכל אס אמר עד**
הפסח. דכרי הכל עד זמן גשמים של
רביעה ראשונה קאמר למר דלא
ליה ולמר דלא לי (א) (עד שיגיע
זמנה (ר') דגשם חלל רביעה שמע:
דכריה

הגיע קצור של הר אסור עד שיגיע קצור של הר ודלחלח בגמרה:
ול גשמים וכל זמן קרי רביעה על סם שהגשמים רובצים על הארץ.
ויהי מקדמם כל כך כרביעה ראשונה ולא מחמתם כל כך בשלישית.
שאיין זמן קצוב: עד שיגיע זמנה של רביעה. אע"פ שלא ירדה
לירד אמרינן דזמן ירידה חל נדרו ולא יירידה ממם. כך נראה
קצב דלמר עד הגשמים. כלומר כי פליגי ת"ק ורשב"א אי בעי עד
שאיפילו ת"ק מודה דעד זמן גשמים קאמר ולא מחמת אלה עד שיגיע
הגשם ירדה ממם כי היכי דמשמע ליה עד הגשמים. ונראה דעייני
כל זמן קצוב כלומר שאין להשתכחו זמן קצוב לא מחמת נפשיה
וכן אמרינן להחליטו זמן קצוב שלפנעמים מחמת הרבה בגמשים לא
יירושלמי ופ"ה אי קבע זמן למשנהו בנא ואמר קונס יין עד שיהא
מתו לאחר זמן כמי שאין זמנו קצוב ובודאי דהכי איבעיא לן מי
נפשיה עד שיהא ממם וכל שדה אותו לאחר זמן אסור עד שיהא
הילכך אע"פ דלמר עד שיהא עד שיגיע זמן קצוב לו קאמר ולא
יע זמנו קאמר הילכך גשמים שאין לירידתן זמן ידוע מדינא כי אמר
הגשמים הוא דפליגי דכיון דסגי לה למימר עד הגשם ואמר עד
הגשמים

ש'אלן ומן קטוב למשך ירדמן ורשבי' מיקל טע' ווארד עד ומן ריטשע אפ'סן של' ידיו
אמ' עד ד'י' של' א'ת' תמכין לארסר עמז' עד' סומכין עד' טע' טעלס שטק' פון' (ע. ו' דמכר'
מן טעלס ו'ת' המכור של'ט' ורשבי' ומ' עשירי' ומן' מנסת' מולין' ע'ד' (ע. ו' דמכר'
י'ס' רכש'ס' א'ת' ב'ת' אחרות' ש'ס'ת' ב'ת' ינלו' שלא' תכבו'ן' וז' אמ' א'ש' אבי'לה' ורשבי' ומ'
ע'ס' א'ת' ארסר' עד' ריטש' הקי'ן' בנ'לה' עד' מרס' מוקס' ודן' חילטין' מרס'ס' ד'ס'י'ס' לקול'ס'
ע'ס' א'ת' מוקס' ומעט'ס' עד' טע'ס' אמ' עד' ד'מכר' ש'ס'ת' ומן' ש'ס'ת' פון' ש'ס'ת' פון' ריטש'ע

תוספות

למסעם של אותה עבודת סוכנים שעבדוהם פעורים מן החכם ואזו בראה כמורה להם שהבדל דיעו (דליטפור) ממש (אמר יצחק): הלא הם פורע, שיש להם או בן מן עבודת סוכנים: או ענין להספק. או יראה להם לחתום לחתום דבריו: או להחליט על ענין השואל להחליט משהו לומר: או לומר כמורה להם להספק משהו דבריו: או לחתום לחתום כגון גבישים מהחזות וקפסות (והמחזות וקפסות): או אקור עד שיגיע בגלל במקום שגור: מחלוקת לאחר עד האמשים. (בזה האמרון עד) דיעה שניה דבר בראה להם ולחל כדאלהי הם או עד שמדא או עד הזמן לכל אחר. עד הגשם עד וזו האמירה חזרה דיעה ראשונה:

מורה אור השלם

ולכם מהודעין די כל
הניא ולויא ומריא
רעיא נתיניא ופולדי
ת אלהא דנה מנדה
לו והלך לא שליט
מרמא עליהם:

הגהות הב"ח

(ד) רש"י ד"ה וליקטו וכו' מביא הס"ד ואח"כ צ"ל כי לא יביאנו וכו' חסד הס"ד ואח"כ מ"ה מנדה וכו' עזרא הס"ד ואח"כ מ"ה עבדא: (ב) ד"ה אכל וכו' אמר וכו' ולמד גדלות ה' דגסא חדא רביעה שמע רעד שיביע זמנה כו' הס"ד:

פירוש הרא"ש

[illegible]